

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในภาษาไทยปัจจุบันมีคำยืมที่มาจากภาษาต่างประเทศจำนวนมาก เช่น ภาษาบาลี สันสกฤต เขมร จีน คำเหล่านี้ใช้กันจนยอมรับว่าเป็นคำไทยไปแล้ว คำภาษาอังกฤษเป็นคำที่ภาษาไทยยืมมาใช้เช่นกันและจะเห็นได้ชัดว่ากำลังนำมาใช้มากขึ้นในปัจจุบัน แต่คนไทยส่วนใหญ่ยังถือว่าคำยืมจากภาษาอังกฤษเป็นคำต่างประเทศ ยังไม่ยอมรับว่าเป็นคำไทยอย่างสนิทใจดังเช่นคำยืมที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต จีน หรือ เขมร อย่างไรก็ตามผู้วิจัยถือว่าคำยืมภาษาอังกฤษเป็นคำไทยเพราะคนไทยนำมาใช้ปนกับภาษาไทยในชีวิตประจำวันดังจะเห็นได้จากภาษาพูดและสิ่งตีพิมพ์ ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นไปได้ที่คำยืมภาษาอังกฤษเหล่านี้ต่อไปในอนาคตอาจจะมีสภาพเหมือนคำบาลี สันสกฤต เขมร หรือ จีน ที่ใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน ทั้งคนไทยเองก็ยังไม่มีการบัญญัติศัพท์ไทยเรียกแทนคำยืมภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก

มีผู้สังเกตว่าคำยืมมีอิทธิพลต่อภาษาไทยดังที่ปราณี กุลละวณิชย์ (2526 : 398) เสนอไว้ว่าการศึกษาเรื่องคำยืมทำได้สองแง่คือศึกษาการเปลี่ยนแปลงซึ่งปรากฏกับคำที่ยืมมา คือศึกษาว่าคำต่างประเทศที่ยืมเข้ามาในอีกภาษาหนึ่งนั้นถูกดัดแปลงให้เข้ากับระบบของภาษาที่เป็นฝ่ายยืมอย่างไร อีกแง่หนึ่งคือการศึกษาการเปลี่ยนแปลงที่ปรากฏผลในภาษาที่เป็นฝ่ายยืมอันจะพบว่ามิพผลกระทบที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบเสียงของภาษาที่เป็นฝ่ายยืม การเปลี่ยนแปลงในระบบเสียงนี้อาจเป็นเรื่องที่จำนวนหน่วยเสียงเพิ่มขึ้นหรือลดลง หรืออาจเป็นในแง่ของหน้าที่ของหน่วยเสียง การที่ภาษาไทยรับคำภาษาอังกฤษ ซึ่งมีเสียง [S] เป็นเสียงสุดท้ายเข้ามาใช้ในภาษาไทย เช่นคำว่า แก๊ส เทนนิส ทำให้คนไทยจำนวนมากออกเสียงพยัญชนะท้าย [S] ได้ ทำให้เสียง [S] ในภาษาไทยซึ่งเดิมปรากฏเฉพาะต้นพยางค์ มีหน้าที่เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิมในระบบเสียงคือปรากฏเป็นพยัญชนะท้ายพยางค์ ซึ่งชี้ให้เห็นว่ามีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในระบบเสียงภาษาไทย

จากข้อสังเกตดังกล่าว และประกอบกับผู้วิจัยได้ทำรายงานประกอบวิชาภาษาศาสตร์ สังคม (อังสนา จามิกรณ์ : 2530) เรื่องการสำรวจเสียงพยัญชนะในคำยืมภาษาอังกฤษที่ใช้ในการประกาศข่าวโทรทัศน์ ซึ่งมีข้อสรุปคือผู้ประกาศข่าวโทรทัศน์ทั้งสี่สถานีออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงดแทรก - ปุ่มเหงือก เป็นเสียง [S] มากกว่าเสียงที่คนไทยเคยใช้กันในอดีตคือเสียง [t]

รวมทั้งจากงานวิจัยของวัฒนา อุดมวงศ์ (2524 : 484) ได้กล่าวถึงการใช้นัยขณะท้ายเสียงแตก - ปุ่มเหงือก ในคำยืมภาษาอังกฤษของคนไทยว่าคนไทยใช้เสียง [t] แทนเสียงพยัญชนะท้ายเสียงแตก - ปุ่มเหงือก โหระ [Z] และ อโหระ [S] แต่ในวงผู้ที่คุ้นเคยภาษาอังกฤษบางคนจะใช้เสียง [S] แทนหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเสียงแตก - ปุ่มเหงือก โหระและอโหระ ในคำยืมภาษาอังกฤษอยู่บ้าง วัฒนายังให้ข้อคิดเพิ่มเติมว่าการออกเสียงพยัญชนะท้าย [S] ในภาษาไทยมีแนวโน้มจะเกิดมากขึ้นเพราะเป็นเสียงเสียงแตกที่ออกเสียงง่ายกว่าเสียงอื่น จากผลงานดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่ามีการใช้เสียงพยัญชนะท้าย [S] ในหมู่คนไทยแพร่หลายอย่างไร เพื่อให้ขอบเขตแคบพอที่จะศึกษาได้ลึกซึ้งจึงเลือกค้นหาเฉพาะเสียงพยัญชนะท้ายเสียงแตก - ปุ่มเหงือก ในคำยืมภาษาอังกฤษซึ่งมีสองเสียงคือเสียงโหระ [Z] และ อโหระ [S] ซึ่งยังไม่มียุทธศาสตร์ใดลงมือศึกษาเรื่องนี้ในภาษาของคนไทยอย่างจริงจัง

ในการศึกษาดังนี้ผู้วิจัยเลือกข้าราชการกองทัพเรือไทย เป็นกลุ่มประชากรศึกษาเพราะเป็นกลุ่มสังคมที่ประกอบด้วยบุคคลากรชาย - หญิง ในทุกระดับอายุ และมีทั้งผู้ที่เคยไปต่างประเทศ ไม่ไปต่างประเทศ คล้ายกับเป็นสังคมไทยจำลองที่ประกอบไปด้วยบุคคลซึ่งมีความแตกต่างในด้านอาชีพ การศึกษา ฐานะสังคมและเศรษฐกิจ

1.2 บททวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากการวิจัยนี้ได้กำหนดจะศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายเสียงแตก - ปุ่มเหงือก ในคำยืมภาษาอังกฤษว่ามีการใช้อย่างไรบ้าง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ผู้วิจัยขอทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องในเรื่องลักษณะของเสียงที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย วัจนลีลา ลักษณะคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยดังนี้

1.2.1 ลักษณะของเสียงที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

เสียงที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่สำคัญมีสองเสียงคือเสียงเสียงแตก - ปุ่มเหงือก ในภาษาไทยและอังกฤษ และเสียงกักที่เกิดบริเวณฐานฟัน - ปุ่มเหงือก อโหระ ซึ่งเป็นพยัญชนะท้ายในภาษาไทย ลักษณะของเสียงทั้งสองมีดังนี้

1.2.1.1 ลักษณะของเสียงเสียงแตก - ปุ่มเหงือก

ลักษณะของพยัญชนะเสียงเสียงแตกที่เป็นสากลนั้น อะเบอร์ครอมบี (Abercrombie 1967 : 49) อธิบายไว้ว่าพยัญชนะเสียงเสียงแตกเกิดจากการที่อวัยวะในการออกเสียงซึ่งเป็นฐานและกรรมเคลื่อนมาชิดกันแล้วเกิดช่องว่างแคบ ๆ ตรงกลางปล่อยให้ลมผ่านได้ ลมจากปอดที่ผ่านช่องว่างแคบ ๆ จะเกิดเสียดสีกับฐานและกรรมเป็นเสียงเสียงแตก เสียงเสียงแตกในภาษาอังกฤษมี 10 เสียง ได้แก่ [f v o ʃ s z] [ʒ r h] ในภาษาไทยมี

3 เสียง ได้แก่ [f s h] สำหรับเสียงที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้คือเสียงเสียดแทรก - ปุ่มเหงือก ไชยะ [Z] และอไชยะ [S] ในภาษาอังกฤษ และเสียงเสียดแทรก - ปุ่มเหงือกอไชยะ [S] ในภาษาไทย เสียง [S] ของไทยและอังกฤษมีลักษณะทางสัทศาสตร์คล้ายกัน (Jones 1962 : 179 และ ดุษฎีพร ชำนิโรศานต์ 2525 : 212) เสียงเสียดแทรก - ปุ่มเหงือก ไชยะ [Z] ในภาษาไทยไม่มี มีแต่ในระบบเสียงภาษาอังกฤษ ข้อต่างสำคัญของเสียงเสียดแทรก - ปุ่มเหงือก ของสองภาษานี้คือการที่เสียง [S] [Z] ในระบบภาษาอังกฤษปรากฏได้ในตำแหน่งต้น และท้ายพยางค์ ในภาษาไทยถ้าไม่รวมคำที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษเสียง [S] จะปรากฏได้เฉพาะต้น พยางค์เท่านั้น

1.2.1.2 ลักษณะของเสียงกักที่เกิดบริเวณฐานฟัน - ปุ่มเหงือก

เสียงอีกเสียงหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้คือเสียงกักที่เกิดบริเวณ ฐานฟัน - ปุ่มเหงือก อไชยะ [t] ซึ่งเกิดท้ายคำในภาษาไทย เป็นที่สังเกตกันทั่วไปว่าคนไทยมัก ใช้เสียงนี้โดยการออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วย [S] เช่น ออฟฟิศ ออกเป็น [ɔffɪt] ข้อสังเกตดังกล่าวนี้ตรงกับที่ วัฒนา อุดมวงศ์ (2524 : 201) ได้สรุปไว้ว่าคนไทยใช้ เสียงพยัญชนะท้าย [t] [S] ในระบบภาษาไทยเข้าไปแทนเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษ ที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก - ปุ่มเหงือก

สำหรับลักษณะของเสียงกักในภาษาไทยโดยทั่วไป กาญจนา นาคสกุล อธิบายไว้สรุปได้ว่า เสียงกักหมายถึงการที่ลม ซึ่งเปล่งออกมาถูกกัก ณ. ที่ใดที่หนึ่งในช่อง ปากชั่วระยะหนึ่ง การกักลมอาจจะกักได้ที่ช่องระหว่างเส้นเสียง หรือ ใช้ลิ้นกักไว้ที่เพดานอ่อน ที่ เพดานแข็ง ที่ปุ่มเหงือก ที่ลิ้น หรือใช้ริมฝีปากทั้งสองปิดเข้าหากันก็ได้ เสียงที่เกิดด้วยอาการ อย่างนี้จึงเรียกว่าเสียงกัก (กาญจนา นาคสกุล 2500 : 26) เสียง [t] เป็นเสียงกักเสียง หนึ่งในภาษาไทย เป็นเสียงกักที่เกิดบริเวณฐานฟัน - ปุ่มเหงือก ในตำแหน่งพยัญชนะต้น [t] จะ ออกเป็นเสียงระเบิด ในตำแหน่งตัวสะกดจะเป็นเสียงกัก (กาญจนา นาคสกุล 2500 : 80)

1.2.2 วจนลีลา

การวิจัยนี้ต้องกล่าวถึงเรื่องวจนลีลา เพราะเพื่อความเป็นไปได้ในการศึกษา จำเป็นต้องจำกัดงานวิจัยนี้ให้อยู่ในวจนลีลาเดียวกันคือวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ วจนลีลาคือ ลีลาการพูดแบบต่างๆ จะเป็นแบบใดต้องมีบริบทเป็นสิ่งที่กำหนด บริบทได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง ความเป็นทางการ ไม่เป็นทางการ เป็นต้น ลาบอฟ (Labov 1972 : 79) ศึกษาการใช้ เสียง [r] [ch] [oh] [th] [dh] ในนิวยอร์กในการพูด 4 บริบท พบว่าในบริบทที่ต่างกันผู้ พูดคนเดียวกลับเลือกใช้เสียงไม่เหมือนกัน ลาบอฟได้แบ่งวจนลีลาตามบริบทไว้เป็น 4 แบบใหญ่ สรุปได้ดังนี้

- 1) วัจนลีลาแบบสนทนาไม่เป็นทางการ ซึ่งเป็นการสนทนามาระหว่างเพื่อนสนิทหรือคนในครอบครัวเดียวกัน
- 2) วัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นทางการมากกว่าแบบแรก แต่ไม่เป็นทางการเท่ากับการพูดต่อที่ชุมชนหรือการสัมภาษณ์สมัครงาน
- 3) วัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ การอ่านจัดอยู่ในสถานการณ์เป็นทางการ ถ้าเป็นการเก็บข้อมูลทางเสียง ข้อความนั้น ๆ จะบรรจุหน่วยเสียงที่ต้องการศึกษา
- 4) วัจนลีลาแบบการอ่านรายการค่าและค่าคู่เทียบเสียง โดยไม่มีข้อความอื่นๆ ประกอบ

วัจนลีลาที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาในงานนี้คือวัจนลีลาแบบที่ 3 ได้แก่การอ่านข้อความของลาบฉบับนั้นเอง

1.2.3 ลักษณะคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย

คนไทยมักแปลงเสียงคำยืมภาษาอังกฤษให้มีลักษณะแบบระบบเสียงภาษาไทย จากการศึกษาของกาญจนา นาคสกุล (Karnchana Nacaskul 1979) และ วัฒนา อุดมวงศ์ วงศ์ (2524) พบว่าคนไทยแปลงเสียงคำยืมภาษาอังกฤษโดยใส่เสียงวรรณยุกต์ให้คำยืมเหล่านั้น เสียงสระและพยัญชนะในคำยืมจะถูกแทนที่ด้วยเสียงสระหรือพยัญชนะในภาษาไทยที่มีลักษณะทางสัทศาสตร์ใกล้เคียงกัน มีการเปลี่ยนแปลงการลงเสียงหนักเบาในคำยืมให้มีลักษณะแบบระบบเสียงภาษาไทย โครงสร้างพยางค์ในคำยืมก็ถูกตัดแปลงให้เป็นแบบภาษาไทยเช่นกัน คำยืมภาษาอังกฤษที่เข้ามาในระยะหลัง คนไทยพยายามรักษาหน่วยเสียงทั้งหมดในคำยืมเหล่านั้นไว้ให้ใกล้เคียงกับของเดิมมากที่สุด ผิดกับคำยืมรุ่นก่อนหน้า ซึ่งถูกตัดแปลงให้เข้ากับระบบภาษาไทยมากกว่าที่จะพยายามรักษาให้เป็นระบบเสียงภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ กาญจนาและวัฒนา ยังได้ตั้งข้อสังเกตว่าปัจจุบันคนไทยยอมรับใช้เสียงพยัญชนะท้ายเดี่ยวในคำยืมภาษาอังกฤษที่เข้ามาใหม่ และออกเสียงได้ชัดเจน เช่น [s] [ʃ] [tʃ] คำสแลงของไทยบางคำมีการใส่ปัจจัยแสดงพหูพจน์ลงท้ายด้วยเสียง [s] เช่นภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดพยัญชนะท้ายสองเสียง เช่นคำว่า มาก จะออกเสียง [ma:ks] เป็นต้น

สำหรับเสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรก - ปุ่มเหงือก โหระในคำยืมภาษาอังกฤษคือ [z] นั้น เป็นที่สังเกตกันว่าคนไทยจะใช้เสียงพยัญชนะท้าย [t] หรือ [s] ในภาษาไทยเข้าไปแทนส่วนเสียงอโหระ [z] คนไทยจะใช้เสียงพยัญชนะท้าย [t] และ [s] ในภาษาไทยเข้าไปแทนเช่นกัน และในหมู่ผู้ที่คุ้นเคยกับภาษาอังกฤษดีก็มีผู้สังเกตว่าพวกเขานิยมใช้เสียง [s] แทนเสียง [z] [s] ในคำยืมภาษาอังกฤษ

1.3 การกำหนดตัวแปรในการศึกษา

ในภาษาศาสตร์สังคมการแปรของรูปทางเสียงทุกชนิดสามารถอธิบายได้โดยปัจจัยทางสังคม ลาบอฟ (Labov 1972 : 11) ได้ยกตัวอย่างการแปรของหน่วยเสียงย่อยของ /ay/ และ /aw/ ในภาษาอังกฤษ ซึ่งในทางสัทวิทยาถือเป็นการแปรอิสระ (Free Variation) แต่ในภาษาศาสตร์สังคมลาบอฟกล่าวว่า การแปรของหน่วยเสียงย่อยดังกล่าวถูกกำหนดโดยปัจจัยทางสังคม

ภาษาศาสตร์สังคมถือว่าหน่วยเสียงย่อยแปรอิสระกันได้ และหน่วยเสียงสองหน่วยเสียงก็แปรอิสระกันได้ เช่นผลงานของแสงจันทร์ ตริยกุล (2529) ศึกษาหน่วยเสียงสองหน่วยในภาษาไทย คือ ร [r] และ ล [l] ปรากฏในลักษณะที่แปรอิสระกัน

รูปในภาษาที่นักภาษาศาสตร์สังคมศึกษาการแปร เรียกว่าตัวแปรภาษา ดังเช่นตัวอย่างในงานวิจัยของลาบอฟ (Labov 1972 : 11) (ay) และ (aw) ถือเป็นตัวแปรภาษาสองตัวแปร และแต่ละตัวแปรก็มีรูปแบบแปรต่าง ๆ รูปแบบเหล่านี้ก็คือเสียงที่ใช้ต่างกันโดยปัจจัยทางสังคม

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยกำหนดให้ (S) เป็นตัวแปรภาษาแทนเสียงพยัญชนะท้ายเสียงดแทรก - ปุ่มเหงือก ที่ใช้ (S) เป็นตัวแปรเพราะจากข้อมูลที่เกิดขึ้นกับผู้บอกภาษาใช้เสียง [Z] น้อยมาก เหตุผลที่สองคืองานวิจัยนี้มุ่งจะดูการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงดแทรก - ปุ่มเหงือก ซึ่งไม่ปรากฏในระบบภาษาไทย คือ [Z] [S] ซึ่งคนไทยส่วนใหญ่ใช้เสียง [S] [t] แทนเสียงทั้งสองในคำยืม เมื่อ [Z] ปรากฏน้อยจึงเลือก (S) เป็นตัวแปรภาษาและเหตุที่ไม่เลือก [t] เพราะเป็นเสียงท้ายพยางค์ในระบบภาษาไทยอยู่แล้ว การวิจัยนี้ต้องการศึกษาว่าเสียงพยัญชนะท้าย [S] ในภาษาอังกฤษเข้ามาเปลี่ยนแปลงระบบภาษาไทยอย่างไร

สิ่งสำคัญอีกอย่างที่ต้องอธิบายเพราะมีความเกี่ยวข้องกับการแปรในภาษาศาสตร์สังคมคือ ตัวแปรทางสังคม ตัวแปรทางสังคมคือปัจจัยทางสังคมที่นำมาอธิบายการเลือกใช้รูปแบบแปรต่าง ๆ เช่น ที่ฮัดสัน (Hudson 1980 : 171) แสดงความเห็นที่ว่าตัวแปรสำคัญในการเลือกใช้รูปแบบแปรภาษาคือ ผู้พูดภาษาเองและสิ่งที่ประกอบตัวเขาอยู่ เช่น สถานภาพทางสังคม ฐานะทางเศรษฐกิจ สถานที่เกิด ที่อยู่ เพศ ชั่วติพันธ์ อายุ เป็นต้น ตัวแปรที่สำคัญอื่น ๆ ได้แก่ สถานการณ์ที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ ตัวแปรเหล่านี้จะกำหนดให้บุคคลเลือกใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่งโดยอัตโนมัติ ภาษาที่เขาเลือกใช้จะแสดงให้เห็นว่าเขาอยู่ในสังคมใด

ตัวแปรทางสังคมที่เลือกใช้ในงานวิจัยนี้คือ

1. เพศ ซึ่งแบ่งกลุ่มคนที่ศึกษาออกเป็นเพศชาย เพศหญิง
2. อายุ แบ่งกลุ่มออกเป็นกลุ่มอายุมากคือผู้มีอายุระหว่าง 50-60 ปี และกลุ่มผู้มีอายุน้อยคือระหว่าง 25 - 30 ปี
3. การไปต่างประเทศ - การไม่ไปต่างประเทศ ไปต่างประเทศในที่นี้หมายถึง การเคยไปศึกษา ณ. ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษามาตรฐาน กำหนดระยะเวลาไปศึกษาไม่ต่ำกว่า 1 เดือน การไม่ไปต่างประเทศหมายถึงไม่เคยไปศึกษา ณ. ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษามาตรฐาน การศึกษาเป็นปัจจัยหนึ่งที่ภาษาศาสตร์สังคมนำมาพิจารณาสัมพันธ์กับการใช้ภาษา งานวิจัยนี้ไม่ใช้การศึกษาเป็นตัวแปรภาษาแต่กำหนดผู้บอกภาษาให้มีการศึกษาระดับไม่ต่างกันคือจบการศึกษาระดับปริญญาตรี

1.4 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำยืมที่มาจากคำภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก - ปุ่มเหงือกโหระ [Z] และอโหระ [S] ของข้าราชการกองทัพเรือไทยว่ามี การแปรอย่างไร
2. เพื่อดูว่าการแปรดังกล่าวถูกกำหนดโดยปัจจัยทางสังคมที่กำหนดไว้หรือไม่อย่างไร

1.5 ขอบเขต

1. ศึกษากลุ่มข้าราชการกองทัพเรือไทยเท่านั้น
2. เลือกเก็บข้อมูลจากข้าราชการที่ปฏิบัติงานอยู่บริเวณส่วนบัญชาการ ศูนย์ภาษา และกรมวิทยาศาสตร์ ของกองทัพเรือเท่านั้น ทั้งนี้เพราะหน่วยงานอื่นของกองทัพเรืออยู่กระจายออกไปหลายแห่งทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด เพื่อความเป็นไปได้ในการขอพบตัวผู้บอกภาษาและเก็บข้อมูล จึงได้จำกัดพื้นที่ดังกล่าว
3. ศึกษาเฉพาะเสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรก - ปุ่มเหงือกในคำยืมภาษาอังกฤษเฉพาะในวันสัปดาห์แบบการอ่านเท่านั้น

1.6 สมมติฐาน

จากการสังเกตเบื้องต้นผู้วิจัยตั้งข้อสมมติฐานของงานวิจัยดังนี้

1. เพศหญิงจะออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียด

เสียงแทรก - ปุ่มเหงือก เป็นเสียง [S] มากกว่าเพศชาย ทั้งนี้เพราะเป็นที่สังเกตว่าเพศหญิงมักจะระวังตัวในการออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษให้ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่าเพศชาย

2. กลุ่มผู้มีอายุน้อยจะออกเสียงดังกล่าวเป็นเสียง [S] มากกว่ากลุ่มอายุมาก ทั้งนี้เพราะเป็นที่เชื่อว่ากลุ่มวัยรุ่นมักจะรับวัฒนธรรมตะวันตกง่ายกว่ากลุ่มคนอายุมาก

3. ผู้ที่เคยไปศึกษาต่างประเทศจะออกเสียงดังกล่าวเป็นเสียง [S] มากกว่าผู้ที่ไม่เคยไป ทั้งนี้เพราะคาดว่าผู้เคยไปศึกษาต่างประเทศจะรับระบบเสียงภาษาอังกฤษเข้ามาใช้มากกว่าผู้ที่ไม่เคยไป

1.7 ประโยชน์ในการวิจัย

1. ผลการวิจัยเรื่องนี้อาจชี้ให้เห็นทิศทางการเปลี่ยนแปลงของเสียงพยัญชนะท้ายคำในภาษาไทย
2. เป็นแนวทางการศึกษาภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์สังคม
3. เป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายคำอื่น ๆ ในคำยืมภาษาอังกฤษที่คนไทยใช้ ซึ่งเสียงพยัญชนะเหล่านั้นไม่เคยปรากฏท้ายคำในระบบเสียงภาษาไทย เช่น [f] [l] [g]

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย